

La dona cananea

La multitud va intentar apedregar Jesús a causa de les seves paraules i no pels miracles que va fer.

La dona cananea

“Us he mostrat moltes bones obres del meu Pare; per a quina d’aquestes obres em lapideu? Els jueus van respondre i li van dir: No us apedreguem per una bona obra, sinó per una blasfèmia; perquè, sent home, et fas Déu per a tu mateix ”(Joan 10:32 -33).

“I quan Jesús se’n va anar d’allà, se’n va anar cap a Tir i Sidó. I una dona cananeu que havia abandonat aquells voltants va cridar dient: –Senyor, fill de David, tingueu pietat de mi, que la meva filla és demonitzada miserablement. Però no va respondre ni una paraula. I els seus deixebles, arribant a ell, li pregaren, dient: “Adéu, qui ha cridat darrere nostre”. I ell va respondre i va dir: «Només m’han enviat a les ovelles perdudes de la casa d’Israel». Llavors ella va venir i l’adorà dient-li: –Senyor, ajuda’m! Però ell va respondre i va dir: No és bo agafar el pa dels nens i tirar-lo als cadells. I ella va dir: Sí, Senyor, però els gossos també mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos. Jesús li respongué i li digué: «Dona, gran és la teva fe!». Deixa que es faci per tu com vulguis. I a partir d’aquella hora la seva filla es va guarir ” (Mt 15:21 -28).

Un creient estranger

Després de retreure als fariseus que pensessin que servir Déu equivalia a seguir les tradicions dels homes (Marc 7: 24-30), Jesús i els seus deixebles van anar a les terres de Tir i Sidó.

L'evangelista Lucas deixa clar que, a països estrangers, Jesús va entrar a una casa i no volia que sabessin que hi era, però no es va poder amagar. Una dona grega, siro-fenícia de sang, que tenia una filla posseïda per un esperit impur, en sentir parlar de Jesús, va començar a pregar-li que expulsés l'esperit que la turmentava de la seva filla.

“Perquè una dona, la filla de la qual tenia un esperit impur, en sentir-se'n, va anar a llançar-se als seus peus” (Mc 7,25).

L'evangelista Mateu va descriure que la dona va sortir del barri i va començar a plorar dient:

– Senyor, fill de David, tingueu pietat de mi, que la meva filla sigui demonitzada miserablement. Però, malgrat les súpliques, Jesús no semblava sentir-la.

A diferència de molts altres que van sentir parlar de Jesús, la dona cananea va declarar una veritat única:

– ‘Senyor, Fill de David, tingueu pietat de mi ...’.

La dona no va plorar per un mag, un bruixot, un curandero, un miracle, un metge, etc., però sí que va clamar pel Fill de David. Mentre els fills d'Israel es van preguntar si Crist era realment el Fill de David, el Fill de Déu, la dona cananea va cridar plena de certesa: – ‘Senyor, Fill de David ...’, una estranya certesa en comparació amb les especulacions de la multitud “I tota la multitud es va meravellar i va dir:” No és aquest el Fill de David? (Mt 12:23).

Déu havia promès a les Escripures que el Messies seria el fill de David, i el poble d'Israel esperava la seva vinguda. Déu havia promès que un descendent de David, segons la carn, construiria una casa per a Déu i el regne d'Israel s'establiria per sobre de tots els regnes (2 Sam. 7:13, 16). Tot i això, la mateixa profecia va deixar clar que aquest descendent seria el Fill de Déu, perquè Déu mateix seria el seu Pare i el descendent el seu Fill.

“Jo seré el seu pare, i ell serà el meu fill; i si arribo a transgredir, el castigaré amb una vara d'homes i amb les ratlles dels fills dels homes ”(2 Sam 7:14).

Tot i que va néixer a la casa de David, perquè Maria era descendent de David, els escribes i els fariseus van rebutjar el Messies. Tot i que les Escripures van deixar molt clar que Déu tenia un Fill, no van creure en Crist i van rebutjar la possibilitat que Déu tingui un Fill.

“Qui va pujar al cel i va baixar? Qui va tancar els vents amb els punys? Qui va lligar les aigües a la roba? Qui va establir tots els confins de la terra? Quin és el teu nom? I com es diu el teu fill, si el coneixes? ” (Pr 30: 3).

Davant la pregunta de Jesús: “Com diuen que Crist és el fill de David?” (Lc 20:41), els seus acusadors no van poder respondre per què David va cridar profèticament al seu fill Senyor, si correspon als fills honrar els pares i no als pares als fills (Lc 20:44), però, el que aquella dona estrangera escoltar parlar de Crist va ser suficient per concloure que Crist era el Fill de Déu a qui David va cridar Senyor.

Ara, tot i ser estrangera, la dona va sentir parlar de Crist i la informació que li va arribar la va portar a concloure que Crist era el Messies promès, la Llavor de David.

“Heus aquí, vindran els dies, diu el Senyor, que elevaré una branca justa a David; i, essent rei, regnarà i actuarà amb saviesa, i practicarà el judici i la justícia a la

terra" (Jer 23: 5).

A causa del crit de la dona, els deixebles es van preocupar i van demanar a Crist que l'enviés. Va ser llavors quan Jesús va respondre als deixebles dient:

Només em van enviar a les ovelles perdudes de la casa d'Israel.

Tot i estar en una terra estrangera, Jesús va destacar quina era la seva missió "Va venir pel seu, i el seu no el va rebre" (Joan 1:11); "Les ovelles perdudes han estat el meu poble, els seus pastors les han equivocat, a les muntanyes les han desviat; caminaven de turó en turó, oblidaven el seu lloc de descans "(Jer. 50: 6).

Quan el poble d'Israel es va oblidar del «lloc de descans», Déu va enviar el seu Fill, nascut d'una dona, per anunciar-los:

"Veniu a mi, tots els que estigueu cansats i oprimits, i us faré descansar" (Mt 11:28);

"Sobre el seu Fill, que va néixer segons la carn dels descendents de David" (Rom. 1: 3).

Quan va convocar el seu poble dient: – Vine a mi, tots els que estigueu cansats i oprimits, Jesús s'identifica a si mateix com l'acompliment del que va ser profetitzat per la boca de Jeremies.

El poble del Messies el va rebutjar, però la dona cananea es va acostar a Jesús i l'adorà dient:

– Senyor, ajuda'm!

L'evangelista Mateu deixa clar que, com que la dona havia demanat ajut a Crist, l'adorava. Perquè va cridar:

– Senyor, ajuda'm, la petició de la dona era adorar el Fill

de David.

Havent sentit a parlar de Jesús, la dona va creure que era el Fill de David i, al mateix temps, va creure que Crist era el Fill de Déu, perquè l'adorava a Ell demanant ajuda. L'evangelista deixa clar que el fet de demanar a Crist que li concedís el do d'alliberar la seva filla d'aquest terrible mal, cosa impossible per als homes, va constituir un culte.

Aparentment, l'adoració de la dona no va tenir cap efecte, com va dir Jesús: – 17-No és bo agafar el pa dels nens i llençar-lo als cadells. La resposta de Crist a la dona era un complement a la resposta de Crist als deixebles.

El registre de l'evangelista Marc dóna el significat exacte de la frase de Crist: “Deixeu que els nens es satisfacin primer; perquè no és convenient agafar el pa dels nens i llençar-lo als cadells ”(Marc 7:27). Jesús subratllava que la seva missió estava relacionada amb la casa d'Israel i que l'atenció seria comparable a l'acte d'un home de família que pren pa dels seus fills i se'l lliura als cadells.

La resposta de la dona canaanita és sorprenent, ja que no va actuar de forma agradable en comparació amb els gossos i respon: – Sí, Senyor, però els cadells també mengen de les engrunes que cauen de la taula dels seus amos. Confirma el que li va dir Jesús, però, subratlla que no buscava menjar per als seus fills, sinó per les engrunes que pertanyen als cadells.

Per a aquesta dona, la molla de la taula del Fill de David era suficient per resoldre el seu problema. Va demostrar que no tenia intenció de prendre pa als nens que tenien dret a participar a la taula, però la molla que va caure de la taula del Fill de David era suficient.

Va ser llavors quan Jesús li va respondre: – Oh dona, gran és la teva fe! Deixa que es faci per tu com vulguis. I a partir d'aquella hora la filla de la dona estava sana.

És important tenir en compte que la dona cananeu va ser atesa perquè creia que Crist era l'enviat de Déu, el Fill de David, el Senyor, i no perquè Jesús es sentís commogut per la condició de mare desesperada. No és la desesperació d'un pare o d'una mare el que fa que Déu vingui en auxili dels homes, per a Crist, quan va llegir les Escripures del profeta Isaïes, que diu: "L'esperit del Senyor és sobre mi ...", va dir: "Avui aquesta Escripura s'ha complert a les vostres orelles" (Lluc 4:21), i va deixar clar que la confiança en Déu és la que mou la mà de Déu, ja que hi havia infinitat de vídues però, necessitat a Jerusalem, Elies va ser enviat a casa d'una vídua estrangera. Perquè? Com que aquella resident a la ciutat de Sarepta de Sidom va reconèixer que Elies era un profeta i, malgrat la seva necessitat, que limitava amb la desesperació, va mostrar la seva confiança en Déu obeint la paraula del profeta (Lluc 4:25 -26).

El testimoni de les Escripures

Molts dels que van seguir Crist tenien necessitats similars a la de la dona cananea, però, aquella mare va destacar de la multitud per reconèixer dues veritats essencials:

1. que Crist era el Fill de David, i;
2. el Fill de Déu, el Senyor.

Tot i que Crist va ser enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel, anunciant l'evangeli i fent molts miracles, els fills d'Israel van considerar Jesucrist només un profeta més "Alguns, Joan Baptista; altres, Elias; i d'altres, Jeremies o un dels profetes "(Mt 16,14).

Com que els fills de Jacob no reconeixien Jesús com l'enviat de Déu, fill de l'home, Crist es va dirigir als seus deixebles: 'I tu, qui dius que sóc?'. Va ser llavors quan l'apòstol Pere va fer la meravellosa confessió (va admetre)

que Crist és el Fill del Déu viu.

Com que els jueus no podien veure que Crist era el Messies promès, tot i que tenien a les mans les Escripures, el veritable testimoni de Déu sobre el seu Fill, Jesús va instruir als seus deixebles que no declararessin aquesta veritat a ningú.

“Llavors va manar als seus deixebles que no diguessin a ningú que era Jesús el Crist” (Mt 16:20).

Per què Jesús no volia que els deixebles declararessin que era el Crist?

Perquè Jesús volia que els homes creguessin en ell segons les Escripures, perquè són els qui van donar testimoni d'ell. Això es deu al fet que Jesús deixa clar que: no va acceptar el testimoni dels homes i, si declarés de si mateix, el seu testimoni no seria cert “Si declaro de mi mateix, el meu testimoni no és cert” (Joan 5:31), i que el testimoni del Pare (de les Escripures) era cert i suficient “Hi ha un altre que dóna testimoni de mi, i sé que el seu testimoni de mi és cert” (Joan 5:32).

Tot i que entenem que Joan Baptista va testificar de Crist, el seu testimoni va ser un testimoni de la veritat “Vau enviar missatgers a Joan i ell va donar testimoni de la veritat” (Joan 5:33), és a dir, tot el que va dir el Baptista estava directament relacionat amb les Escripures, perquè només la veritat de Déu és la veritat (Joan 17:17).

Ara bé, Jesús no volia que els seus deixebles revelessin que Ell era el Crist perquè no rep el testimoni dels homes (Joan 5:34), abans que tingués un testimoni més gran, el testimoni del Pare, i tots els homes han de creure en el testimoni que Déu enregistrat sobre el seu Fill a les Escripures “Busqueu les Escripures, perquè creieu que teniu la vida eterna, i que donen testimoni de mi” (Joan 5:39).

Creure en Déu no resulta de miracles, abans del testimoni que els profetes van anunciar sobre la veritat (Joan 4:48). Explicar «miracles» no és un testimoni de la veritat. L'apòstol Pere deixa clar què és testimoni: "Però la paraula del Senyor queda per sempre. I aquesta és la paraula que va ser evangelitzada entre vosaltres " (1 Pe. 1:25). Testimoniar és dir la paraula de Déu, dir el que diuen les Escripures, anunciant als homes que Crist és el Fill de Déu.

Avui en dia, l'èmfasi de molts se centra en les persones i els miracles fets per ells, però la Bíblia deixa clar que el ministeri dels apòstols no es basava en miracles, sinó que es basava en la paraula. El primer discurs de Pere va exposar els habitants de Jerusalem al testimoni de les Escripures (Fets 2:14 -36). Fins i tot després que un coix es va curar a la porta del temple, va increpar els seus oients perquè no quedessin meravellats del signe miraculós (Ac 3:12), i després va exposar el testimoni de les Escripures (Ac 3:13 -26) .

Quan els jueus van apedregar Esteban, era com Joan Baptista, testificant sobre la veritat, és a dir, exposant el testimoni que Déu va donar sobre el seu Fill, anunciant les Escripures a la multitud enfadada (Ac 7:51 -53).

Si Stephen comptés signes miraculosos, mai no seria apedregat, perquè el rebuig dels homes està en relació amb la paraula de l'evangeli i no en relació amb els signes miraculosos (Joan 6:60). La multitud va voler apedregar Jesús a causa de les seves paraules, no pels miracles que va fer.

"Us he mostrat moltes bones obres del meu Pare; per a quina d'aquestes obres em lapideu? Els jueus van respondre i li van dir: No us apedreguem per una bona obra, sinó per una blasfèmia; perquè, sent home, et fas Déu per a tu mateix "(Joan 10:32 -33).

Molts van veure el miracle que va fer Crist per a la dona cananea, però la multitud que el va seguir no va confessar que

Jesús era el Fill de David, tal com va fer quan va sentir parlar de la Paraula eterna, la paraula del Senyor que queda per sempre. El poble d'Israel va rebre l'escriptura, però els va faltar la dona cananea que, en sentir parlar de Jesús, va donar crèdit i va clamar pel Fill de David i l'adorà.

El diferencial de la dona rau en el fet d'escoltar i creure, mentre la multitud que seguia a Crist va veure els miracles (Mt 11:20 -22), examinava les Escripures (Joan 5:39) i va concloure erròniament que Jesús només era Un profeta. Van rebutjar Crist perquè no tinguessin vida (Joan 5:40).

En la dona cananea i en els molts gentils que van creure, es compleix l'anunci d'Isaïes:

“Em buscaven els qui no em demanaven, els qui no em buscaven; Vaig dir a una nació que no portava el meu nom: Aquí estic. Aquí estic ”(Is 65: 1).

Ara, sabem que (la fe ve per l'oïda) i l'oïda per la paraula de Déu, i el que la dona va escoltar va ser suficient per creure “Com es criden, doncs, a aquell en qui no han cregut? I com creuran en aquell del qual no han sentit parlar? i com escoltaran, si no hi ha ningú que prediqui? ” (Rom 10:14). Tothom que escolta i creu és beneït, perquè el mateix Jesús va dir:

“Jesús li va dir:« Perquè em veieu, Tomàs, heu cregut; Feliços els qui no han vist i han cregut ”(Joan 20:29).

Com creia la dona cananea, va veure la glòria de Déu «Jesús li va dir:« No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu? ». (Joan 11:40), a diferència del poble d'Israel que esperava veure allò sobrenatural per poder creure “Ells li van dir:” Quin senyal feu, doncs, perquè el puguem veure i creure en vosaltres? Què estàs fent? ” (Jo 6:30).

Ara la glòria de Déu es revela a la cara de Crist i no en operacions miraculoses “Perquè Déu, que va dir que la llum

brilla de les tenebres, brilla als nostres cors, per a la il·luminació del coneixement de la glòria de Déu, davant de Jesucrist" (2Co 4: 6). El que salva és la brillantor de la cara del Senyor que va amagar la seva cara de la casa dels fills d'Israel "Esperaré el Senyor, que amaga la cara de la casa de Jacob, i l'esperaré" (Is 8:17; Ps 80: 3).

La dona cananeu va ser atesa perquè creia, no perquè posés Jesús contra la paret, o perquè li fes xantatge dient: – Si no em responeu, arrencaré les Escripures. Abans de rebre l'alliberament de la seva filla, la dona ja havia cregut, a diferència de molts que volen creure una acció miraculosa.

Què va sentir la dona cananea sobre Crist? Ara bé, si la fe arriba a través de l'oïda i l'oïda a través de la paraula de Déu. El que va escoltar la dona cananea no va ser el testimoni de miracles ni que algú famós s'hagués convertit. Escoltar que algú ha aconseguit un miracle o llegir una pancarta que deia que ha aconseguit la gràcia no farà que una persona confessi obertament que Crist és el Fill de David.

El testimoni que produeix la fe prové de les Escripures, perquè són els testimonis de Crist. Dir que un artista es va convertir o que algú va deixar drogues, prostitució, etc., no és la llei i el testimoni segellat entre els deixebles de Crist. El profeta Isaïes ho té clar:

“A la llei i al testimoni! Si no parlen segons aquesta paraula, és perquè no hi ha llum en ells ”(Is 8:20).

El testimoni és el segell distintiu de l'església, no signes miraculosos, ja que el mateix Crist va advertir que els falsos profetes farien signes, profetitzarien i expulsarien dimonis (Mt 7:22). El fruit que surt dels llavis, és a dir, el testimoni és la diferència entre el profeta vertader i el fals, perquè el fals profeta vindrà disfressat d'ovella, de manera que, per accions i aparença, és impossible identificar-los (Mt 7:15). -16).

“Qui creu en mi segons les Escriptures” és la condició establerta per Crist perquè hi hagi llum en els homes. “Qui creu en mi, tal com diu l’Escriptura, brollaran rius d’aigua viva del seu ventre” (Joan 7:38), perquè les paraules de Crist són Esperit i vida (Joan 6:63), llavor insubornable i només aquesta llavor germina una nova vida que dóna dret a la vida eterna (1 Pet. 1:23).

Qui creu en Crist com a Fill de David, el Senyor, Fill del Déu viu, ja no és un estranger ni un foraster. No viurà de les engrunes que cauen de la taula del seu amo, però s’ha convertit en ciutadà dels sants. Va participar en la família de Déu “Tan bon punt ja no sigueu estrangers ni forasters, sinó ciutadans amb els sants i la família de Déu” (Ef 2:19).

Qui creu en el Fill de David, va creure en el descendent promès a Abraham, per tant, és beneït com Abraham, el creient, i participa de tots els beneficis promesos per Déu a través dels seus sants profetes, perquè tot el que van escriure els profetes va escriure sobre el Fill. (Joan 5:46 -47; Heb 1:1-2).

Qui creu pot fer totes les coses en Déu, tal com es diu:

“Qui per fe va conquerir regnes, va practicar la justícia, va aconseguir promeses, va tancar la boca dels lleons, va apagar la força del foc, va escapar de la vora de l’espasa, de la debilitat va treure força, va lluitar en la batalla, va posar els exèrcits de desconeguts. Les dones van rebre els seus morts per resurrecció; alguns van ser torturats, sense acceptar la seva alliberació, per aconseguir una millor resurrecció; I d’altres van experimentar menyspreus i flagells, i fins i tot cadenes i presons. Van ser apedregats, serrats, jutjats i assassinats per l’espasa; caminaven vestits de pell d’ovella i de cabra, deseparats, afligits i maltractats (dels quals el món era indigne), deambulant pels deserts i les muntanyes, i pels pous i les coves de la terra. I tots aquests, havent tingut un

testimoni per fe, no van arribar a la promesa, Déu va proporcionar alguna cosa millor sobre nosaltres, que no es perfeccionarien sense nosaltres "(Heb 11:33 -40).